LIBRIS | We know books

virusate
ȘCOALA ÎNTUNERICULUI
virusate

Volumul 1: **Viața mea cu zombi și dovleci-bombă**

Volumul 2: **Viața mea cu amici îndrăgostiți și toalete explodate**

Christian Tielmann/Zapf

Viața mea cu **amici îndrăgostiți** și **toalete** explodate

Traducere de Mircea Dragoman

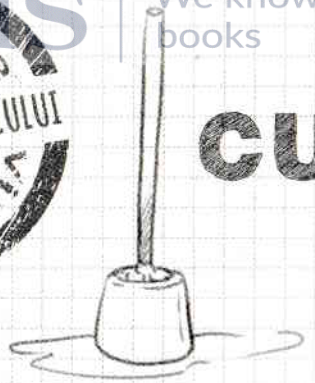
Editura Nomina

URBIS We know books

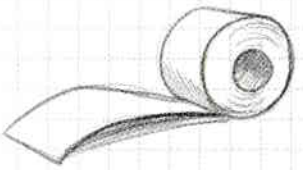

CUPRINS

1. Ședința 6

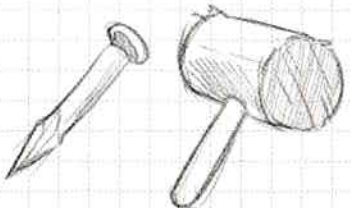
2. Prieteni 34

3. Marțea de groază 74

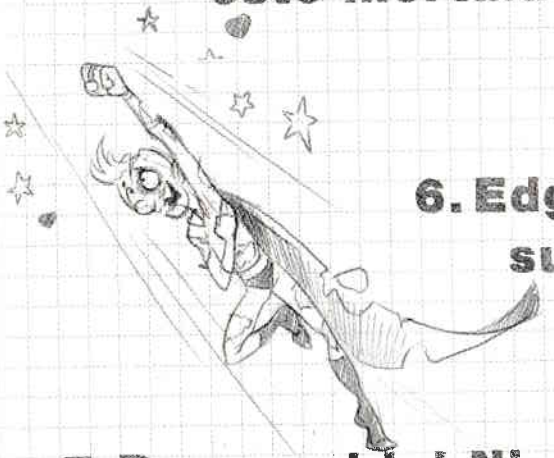

4. Urmarea 92

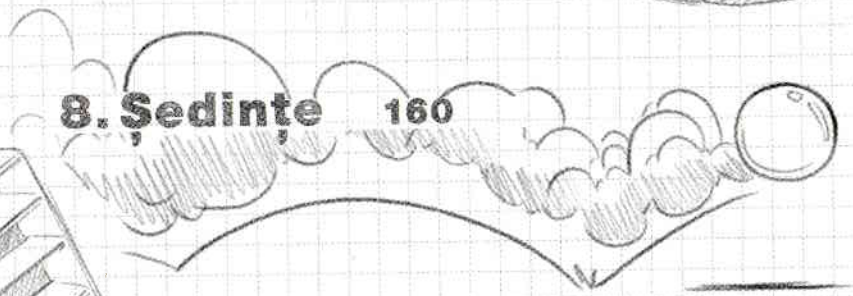
5. Toaleta fetelor este mortală 106

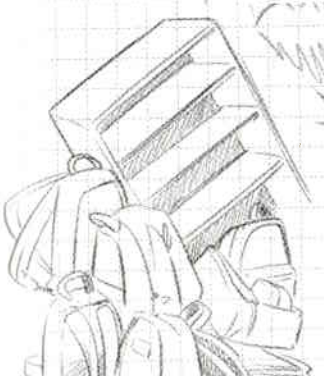
6. Edgar, superstar 130

7. Rucsacul lui Nico 146

8. Ședințe 160

9. Finalul 216

LIBRIS | We know books

1. ȘEDINȚA

Ați fost vreodată la o ședință?

Logic, fiecare dintre noi mai stă din când în când pe tron, până când mama bate prietenește la ușa toaletei și strigă:

– Max, nu face din asta un maraton! Trebuie să te mai speli pe dinți!

Cred că expresia **put a plictiseală de la o poștă** vine exact de la acest gen de stat. Stai pe tron. Nimic nu se mișcă. Și evident că nu miroase ca parfumul florilor de tei.

Eu, Max, stăteam așa. Dar îmi închipuisem o cu totul altă desfășurare. Pentru că pe ușa camerei de ședințe nu scria

Bărbați **H** ♂ sau **Toaleta băieților**

Nu, scria așa:

BIBLIOTECA

REDACȚIA REVISTEI ELEVILOR

Redacția este un cuvânt care pare foarte important. Iar eu urma să lucrez la **ziar!** Nu e chiar cel mai mare și mai important ziar din **lume**, dar este cel mai mare și mai important ziar din școala mea. (OK, recunosc, e singurul ziar din școală...)

URBIS | We know books

La început, bucuria mea era la fel de mare
ca a armăsarului Happy de pe pajiștea fericirii.
În fiecare zi de marți, după ultima oră, aveam voie să
pătrund în **sălile sacre**, mirosind a praf,
ale redacției revistei elevilor. Eram redactor.
Din acest motiv am trecut relaxat peste ușorul miros
de putregai din bibliotecă*.

Ce vreau să spun: **TOTUL AR FI PUTUT FI CU MULT MAI RĂU!**

În orice caz, din punctul de vedere al mirosurilor, biblioteca
nu era chiar cea mai proastă opțiune. Se putea cu mult mai
rău. Vă gândiți acum la cancelarie, vestiar sau la bucătăria
cantinei? La școala noastră exista și un alt loc. La etajul
cinci se afla renumita

TOALETĂ DE GROAZĂ A FETELOR.

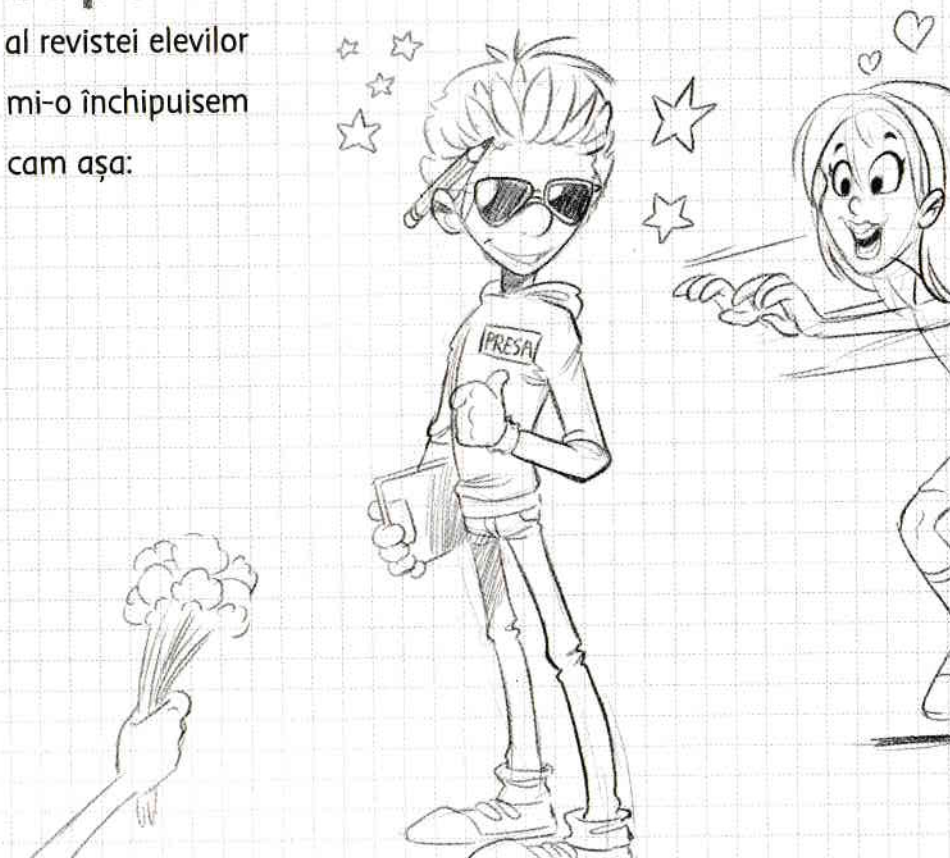
*Este puțin cam exagerat să denumim cele trei rafturi cu cărți
străvechi și pline de praf bibliotecă, dar ce să-i facem...

Voi reveni mai târziu, în detaliu, la asta.

Din păcate...

Viața de redactor
supercool
al revistei elevilor
mi-o închipuisem
cam așa:

LIBRIS | We know books

Putem spune că renumele mă aștepta. Celebritatea mea era numai o chestiune de săptămâni. În sfârșit, aveam la dispoziție un mijloc pentru a-i neutraliza pe zombii din jurul meu. Și să-mi fac un nume. Evident că îmi era clar faptul că la o revistă a elevilor nu pot exista numai sarcini supercool.

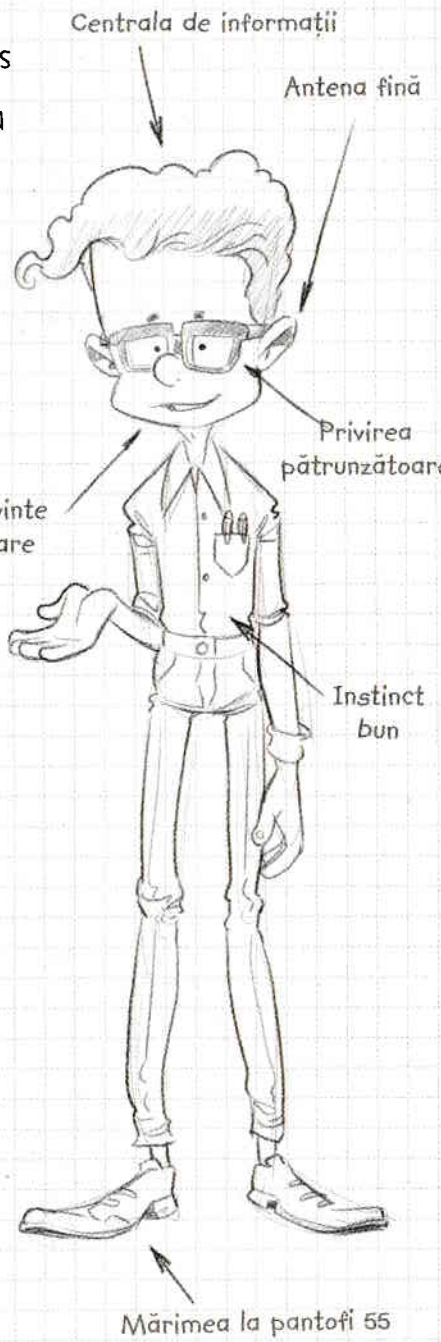
Clar, nimeni nu o să înceapă să se plângă pentru că trebuie să caute greșelile de ortografie și să completeze chestionare privind culoarea pereților din sala de sport.

Dar cel mai bine era că nu trebuia să mă ocup de chestiile ăstea. Justus von Justushausen, redactorul nostru șef, avea alte planuri pentru mine:

– Avem nevoie de o bandă desenată în revista noastră pentru elevi. Vrei să desenezi tu?

Puteam să spun nu? Eram chiar entuziasmat. Cu toate astea, am făcut cât am putut de bine pe tipul cool. Dar în interior mă încălzea așa de tare bucuria, că aproape am comandat cărțile de vizită. În curând urma să am nevoie de ele în noua mea calitate de vedetă a benzilor desenate din universul desenatorilor.

LIBRIS | We know books

Acum îmi doresc să fi discutat, în ciuda entuziasmului,
ceva mai devreme despre condițiile de lucru.
Scris cu **litere mici**, mai apărea ceva peste care
sărisem și care nu-mi intrase prea bine în urechi.
Mai exact, contractul meu spunea:

Desenează o bandă desenată

și prezintă-te la fiecare nenorocită de ședință de redacție,
indiferent cât de lungă sau de plictisitoare este ea.

Acum știți cât de palpitantă poate fi o asemenea ședință de redacție...

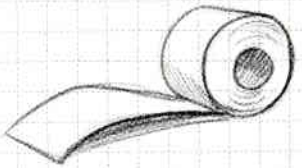
Între statul la ședințele noastre și statul pe scaunul
de porțelan mai existau, în afară de miros și de plictiseală,
și alte legături.
O spun cu neplăcere, dar trăncăneala asta
care nu se mai termina, îmi aducea aminte
de un fel de constipație mentală.

Din redacție fac parte 12 persoane. Și tuturor le place
să vorbească mult și bine. În afară de Justus, șeful,
mai sunt fratele meu, Felix și prietena sa, Lena.

LIBRIS | We know books

Ordinea de zi este întotdeauna aceeași; are mereu trei puncte de discuție:

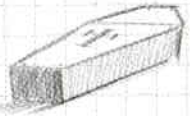

TOP 1: Ce avem deja?

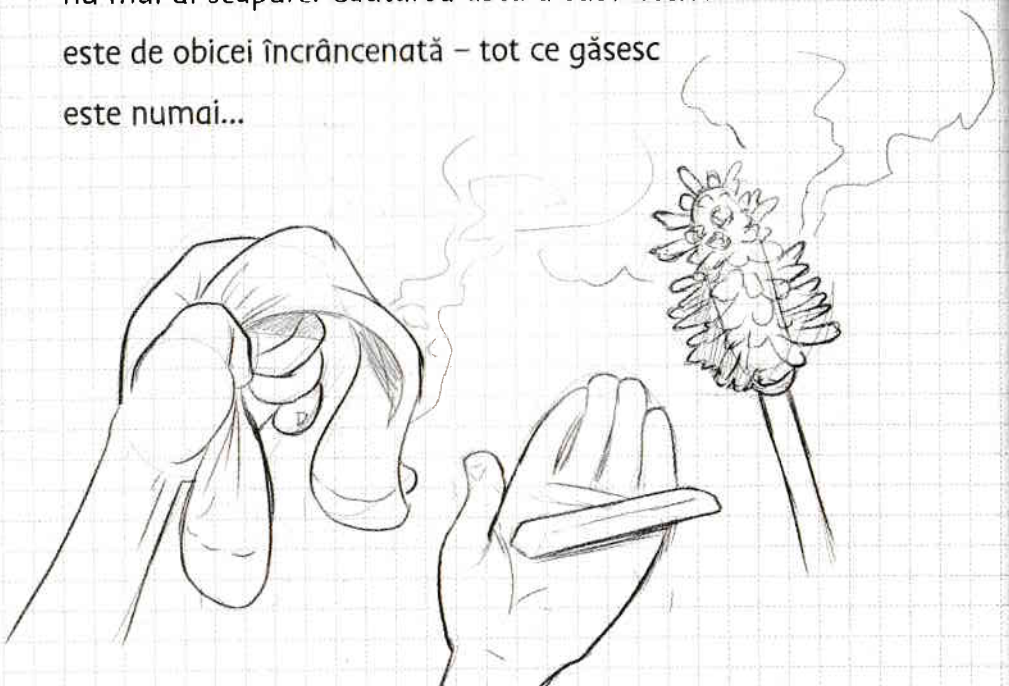
TOP 2: Ce mai e de făcut?

TOP 3: Altele.

Cel mai rău punct de pe ordinea de zi este ultimul. Parcă e o groapă plină cu nisip mișcător. Odată prins în ea, nu mai ai scăpare. Căutarea asta a subiectelor interesante este de obicei încrâncenată – tot ce găsesc este numai...

După două ore de ședință, am încercat să par interesat și să privesc cu răbdare, dar apoi s-a ajuns la discuția despre toaletă și n-am mai rezistat.

În fiecare școală la care am mers (OK, au fost numai două) exista întotdeauna problema cu nesimțiții care făceau pe lângă.

Subiectul ăsta nu era nici nou, dar nici interesant.